

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGÓ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Megtartó született.

(Luk. 2.)

Hogy Lindbergh átrepülte az Océánt, azt mindenki tudja. Az is, aki nem olvas ujságot. Mikor a bőrruhába öltözött eszkimó társaival fókavadászatra indul, útközben a kutya szánról átkiabálja a másik kutya szánban ülőknek, hogy egy merész ember átrepülte az Océánt. Mikor a sivatag hajóján, a teve hátán ülő kabyt napokon át egyebet nem lát, mint homoktengert, homokdombokat s homokhullámokat, unalmában elmeséli a karavánnak az Océán átrepüléséről szóló izgalmas hirt.

Amit az ember tesz, amit az ember elért, azt ma szinte 24 óra alatt mind az öt világ-rész tudomásul veszi. Ahova nem viszi el az ujság, oda pillanatok alatt elröpíti a rádió.

Hogy megszületett a Jézus Krisztus, a Megtartó, az Üdvözítő, a Megváltó, a királyok Királya, az Élet kenyere, az Élet vize, a világ Világossága, az Úr, az Igazság, az Élet, bár 2000 éve történt, ma még oly kevesen tudják. Nemcsak, hogy a sok milliónyi pogány nép, zsidó nép nem tudja, de nem tudja a Jézus Krisztus nevére megkeresztelt többmillió keresztény tömeg sem. A Jézus Krisztusnak a Megtartónak születéséről valóban kevesebbet beszélnek, mint Lindberghről, avagy lord Rothermere békerevizijáról!

Egy misszionárius eltölthet 20—30 évet a kabylok, vagy a négerék között s ezalatt az idő alatt évről évre járja a vad pogány törzsek városait és nagy falvait, beszél Jézus Krisztusról; tűr gyűlöletet, üldöztetést, megvetést, szenved éhséget, szomjúságot, betegséget; él Krisztus példája szerint alázasan, mindenkinek szolgálva, mindenkit szeretve; s a végén meghal, mint hitvalló hős mártyr koszorúval a fején — s esetleg csak 2—3 lélek értette meg, hogy megszületett a Megtartó, a Jézus Krisztus.

A kereszténységen belül már 2000 év óta, évről évre mindig több és több templomban, gyülekezetben hirdetik, hogy megjelent Istennek üdvözítő kegyelme mindenkinek, zsidónak és pogánynak, Úrnak és szolgának egyaránt; mégis oly kevesen vannak, akik ezt

az örömhirt megértették, magukévá tették s az akik azóta boldogan vallják, hogy nekik megszületett a Megtartó!

Van sok lélek, aki meghallotta az örömhirt, be is fogadta, át is adta életét, teljes lelkét Jézusnak s egyesült vele hit által, de nem beszél erről az élményről, nem szól alkalmas és alkalmatlan időben jó barátoknak, avagy ellenségnek arról, hogy Jézusban találta vérző sebére a gyógyírt, nyugtalankodó, mardosó lelkiismeretére anyugalmat, békességet.

Többet beszélünk az időjárásról, a jószágról, a szántásról, vetésről, termésről szüretéről, iparról, kereskedelemről, gazdasági helyzetéről, politikáról, festészetről, irodalomról, rossz megélhetési viszonyokról, kisvárosi és nagyvárosi pletykákról, elmúlt és eljövendő dolgokról, emberekről, versenylovakról, színesznőkről, cigányprimásokról, vádászatokról, prémbundákról s rövid szoknyákról, szüreti bálról, futballmérkőzésről, autóversenyről, galamblovészetről, agárversenyéről s még ezerféle más mulandó dologról, csak a megszületett, az emberré, a testvérünké lett Megtartóról, Jézusról nem beszélünk. Legfeljebb úgy karácsony táján egyszer-kétszer. Szokásból, kegyeletből.

Pedig Jézus nélkül nincs élet, nincs igazság, nincs boldogság, nincs békesség, nincs megnyugvás. Nem Hága, nem Genf, nem népszövetség, nem döntőbírótság, adják az egyesnek, az államoknak, az emberiségnek a békességet, hanem Jézus Krisztus! Még ma sem értik az angyali éneket: a földön békességet!

Rothermere angol lord, igazi nagy barátja népünknek. De Jézus Krisztus még sokkal nagyobb, a legnagyobb, a legigazibb! Oh népem, fogadd el ezt a legjobb barátodat, igazi Megtartódat, ki sem jó, sem balsorsban el nem hagy.

Lindbergh kapitány nagy utat tett meg Amerikából Európába. De Jézus Krisztus sokkal nagyobbat tett meg! Lejött a menyekből a földre, a dicsőségből az istállóba, az örökkévalóságból a mulandóságba, az angyalok se-regéből, az agyarkodó, köpködő, öklöző, korbáccsal és szegekkel fizető emberek közé. A

menyei trónról az istálló jászlába — onnan pedig a golgotai keresztfára, a szégyenfára, a bitófára, a latrok közé. Oh milyen nagy út ez! Milyen nehéz út ez! Milyen isténi út ez! S ezt az utat azért tette meg Jézus Krisztus, hogy téged megkeressen és megtaláljon, hogy neked Megtartód legyen. Hogy téged a keskeny útra, az Élet útjára hívjon, ezen vezetesen és ezernyi kísértés és veszély közepette megtartson, a halál völgyén is át, míg az Atyához értek, ahonnan ő kiindult! Oh de fenséges, oh de szép út ez! Milyen óriási, milyen nagy szeretet kellett ahhoz! Csak isteni szeretet, Jézus szeretete volt erre képes!

Keresztyén nép örvendj! Hivő nép zengj halát! Zsidó nép ime a te királyod! Pogány nép, ime a te világosságod! Vak lássad, süked halljad, tudatlan tudjad, érzéketlen érezd: *Ma született a te Megtartód!*

W. J.

Egyformán halalos, akár pénzért veszel bünt, vagy bűnnel szerzel pénzt.

Édes fiam, ne az emberek között tégy különbséget, hanem a bűn és erény között.

Fiacskám, ne a magad kényelmét akard szolgálni, hanem a mások fájdalmát enyhíteni.

A kis Jancsika a menyország kapujánál.

Karácsonyi történet.

Karácsony este volt. Milyen hosszú ma ez a nap, mondá a kis Jancsika. De végre mégis csak beköszöntött az este. Az utcákon kigyultak a lámpák; a sötétedő szobában ültek Jancsika, idősebb nővére Lina, s öcsikéje Guszti és várták a csengő hangját, mely őket a karácsonyfához hívja. Milyen soká tartott ez ma! Végre megszólalt: Csingiling, csingiling! Jancsika s testvérei berohantak a szobába. Ott állott a karácsonyfa, magas, szép, ragyogó, de a gyermekek csak egy futó pillantást vetettek rá, aztán az ajándékokat kutatták, melyek az asztalon felhalmozottak. Gyönyörűség! Volt itt minden, amit szemük szívük kívánt, játék, képeskönyv, meleg téli holmi, hárisnya, szörme-sapka, meg sok más. Amí azonban Jancsikának legjobban tetszett, az egy szép kis szánkó volt, az asztal alatt állt és még a huzókötélke is rajta volt. „Guszti, nézd csak egy szánkó! Apuska, mama, egy szánkó! Lina nézd kaplam egy szánkót!” Így örvendezve huzgálta Jancsika ide-oda a szobában, mintha szánaton volna. A szánkó kötélkéjét mindig a kezében tartotta, akkor is, amikor a többi ajándékot

HIREK.

Budapesti kerületi konferenciánk tárgysorozata:

- Nov. 29. Kedd este 7. Predikáció Kol. 1., 24-29. alapján. Tartja: Hecner Ádám.
- Nov. 30. Szerda reggel 9. „Jézus eljövetele.” Dr. Szalós A.
„Predikátori hivatalunk” „Egyházrendünk 114-155. §§. alapján.” Löbel János.
- d. u. 3. „Írásmagyarázat” I. Kor. 3., 5-23 alapján. Tartja: Dékány Elemér.
- este 7. Predikáció Jel. 3-20. alapján Tartja: Haszits János.
- Dec. 1. Csütörtök reggel 9. „Az ezeréves birodalom.” Schmidt János.
„Elhelyezési rendszerünk s a belőle származó köteleességek a predikátorokra.” Wallrabenstein Jakab.
- d. u. 3. „Bibliamagyarázat” I. Kor. 4., 1-13. alapján. Tartja: Liebstöckl Jenő.
- este 7. Predikáció Jel. 2, 10. alapján. Tartja: Márkus József.
- Kedd reggel 9-től írásbeli vizsgák lesznek a *jelöltek részére.

— A budapesti német gyülekezet idejé avatási háláünnepélyén is megnyilatkozott az egyes tagok áldozatkészsége. Ki-ki erejéhez mérten hozzájárult, hogy a gyülekezet különböző szükségletei fedezhetőek legyenek. Az Ur oltárára letettek 1200 pengőt. Budapesti német gyülekezetünk a legrégebbi s így az adakozásban még mindig vezet, ezzel is buzdítván a többi gyülekezetet. Isten áldása nyugodjék ezen a hálááldozaton is!

nézegette, sőt nem engedte kezéből akkor sem, amikor ágyacskájába ment. Oly fáradt volt, hogy azonnal elaludt. Nagyon különös álma volt. Mintha valami nagy betegségben szenvedne, úgy érezte magát. Apuskája és anyuskája ott állt az ágy mellett, Lina az ágyra borult és úgy zokogott, még Bodri, a kis fehér kutyus is lekonyult fejjel állt ott, kis öcsikéje Guszti pedig egész nyugodtan aludta csendes álmát ágyacskájában.

Egyszerre, úgy érezte Jancsika, meghalt s útban van a menyország felé. Milyen különös, egyik felhőről a másikra vitt az út föl-felé, mindig feljebb és feljebb. A felhők oly fehérek és puhák, mintha frissen esett hóból volnának. A fiucska derekasan törtetett előre s a szánkót huzta maga után, a kötélkét még mindig a kezében tartva. Az út igen hosszú volt és Jancsika fáradt, de ott a felhők közt valami fény csillogott, olyan volt mint az arany. Minél közelebb ért, annál nagyobb és ragyogóbb lett. Végre oda ért, előtte állott. Egy nagy arany kapu, a menyország kapuja volt ez! Ott állt egy öreg ősz ember, hosszú köpenyben, ragyogó korona a fején, kezében egy kulcs. Ez volt Szent Péter, ki a meny kapuját őrzi. Jancsika mindjárt megismerte, mert a bibliában éppen így volt a képen lefestve.

Kérem kedves Péter, jó helyen járok, ez

— A kaposvári gyülekezet okt. 16-án tartotta avatási hálaünnepét. Szépen feldíszítették a kis gyülekezeti helyiséget s örvendek az idei termésnek s még jobban annak, aki azt. A lelkes kis csapat 28 pengőt tett az Ur oltárára avatási hálaáldozatként. Számra nézve nem sok, de az Ur nem az összeg nagyságát nézi, hanem hogy milyen indulattal adja valaki.

— Lapunkba ezentul bármilyen hirdetést felvesszünk (alkohol-reklámokat kivéve) mim. soronként 8 fillér.

— „Tábor“ keresztyén üdülő. Budakeszi, Rákóczi-u. 2. Egész éven át nyitva.

Üdülést igénylők felekezeti különbség nélkül, szeretetteljes keresztyén otthonra találnak kies, ideális fekvésű üdülőhelyen. Levegője szakértők véleménye szerint azonos Reichenhall ózondús levegőjével. A környék telve gyönyörű kilátást nyújtó kiránduló helyekkel. Kifűnő házi koszt. Etkezés négyszer naponta.

Akiknek lelki bánatuk van, nyugalmat találhatnak.

Naponta bibliamagyarázat.

Napi teljes ellátás P 8-tól lefelé.

A féli idény alatt fűtés és világítás külön lesz felszámítva.

Fertőző betegeket és különösebb ápolást igénylő lelkibetegeket nem veszünk fel.

Jelentkezéseket kérjük a vezető címére intézni.

Dr. Szalós Artur.

— Missziói munka Mali Idjosen. Mali Idjos, azelőtt Hegyes, Bácskában Szeghegy mellett fekszik. Több ezer lelket számlál. Mind katolikusok. A szeghegyi orvos dr. Wallrabenstein F. szokott betegeket látogatni, avagy pedig ő hozzá jönnek betegek. A látogatások alkalmával lapjaink néhány példányát szokta betegei között szétosztani s az élő Krisztusról s a vele való hitközösség boldogságáról is szokott bizonyosságot tenni. Így felébredt a vágy néhány lélekben többet megtudni a bibliából, az Élet könyvéből. E célból Fodor Elek házában gyülekeznek össze minden vasárnap d. u., ahol aztán dr. Wallrabenstein F. bibliát magyaráz s elvezeti a szomjas lelkeket az Élet forrásához, Jézus Krisztushoz. Négy család hűsége sen látogatja már hónapok óta ezen összejöveteleket s buzgón olvassák és terjesztik lapjainkat. Valószínű, hogy nincs messze az az időpont, hogy ezen érdeklődő testvéreket egyházunkba fel tudjuk venni s őket mint sajátjainkat gondozni. A jó Isten áldja meg ugy az érdeklődő testvéreket, mint pedig Wallrabenstein dr. fáradozását, hogy még sok-sok lélek ébredjen fel s kezdje keresni lelke üdvösségét s az örök életre vezető utat a Jézus Krisztusban!

— Vollmar: „Karácsonyi meglepetés“. Aki olcsó és lebilincselő, igazán jó lelki örömet és élvezetet akar szerezni gyermekének, vegye meg ezt a kis füzetet. A Vollmar füze-

itt a menyország kapuja? Így szól Jancsika, szerényen az öreg elé állva.

Igen, jó helyen jársz, felelé Szent Péter, mit akarsz tulajdonképen?

A menyországba akarok, mondá Jancsika, kezével a menyország kapujára mutatva;

„Ugy, ugy! de ki vagy tulajdonképen?“

„Én a kis Jancsika vagyok a széles utca 8. szám első emeleti házból.“

„Hm, és ma éjjel haltál meg és be akarnál menni a menyországba? Ám arról a jó Isten határoz. Lássuk csak, mit tudok a jó Istennek felőled jelenteni. Bizonytalán imádkoztál az este mielőtt elaludtál?“

Jancsika elfogódott arccal felelé; „igen, én minden este szoktam imádkozni, de ma este, — ma este, — ugy hiszem elfelejtettem!“

„Hm, karácsonyeste az imádkozást elfelejteni, ó, ó! mondá Szent Péter, rosszalóan rázva fejét, ez nem tetszik nekem. Utána kell néznom, hogyan is állunk az esti imával általában.“ Aztán elővett egyet a vastag könyvekből, amelyek mellette egy felhőn voltak és lapozott benne. „Kis Jancsika széles utca 8. sz. Ah, itt van már! No, igen, szokott ő imádkozni, de például november 20-dikán az anyagka nem vezetett be semmit. Mi volt akkor?“ „Akkor a születésnapom volt, felelé Jan-

csika halkan, nagy örömben egész elfelejtettem.“

„Éppen akkor, ha nagy örömmünk van, még inkább kellene imádkozni,“ jegyzé meg Szent Péter.

„És itt október 3-dikán?“ Csodálatos, hogy Jancsika mindezekre oly pontosan emlékezett.

„Rendetlen voltam és csak azután akartam imádkozni, mikor mindannyian elaludtak.“ „ó és aztán?“ — „ó és aztán.“ — „Bizonyára előbb elaludtál? Na, de tovább nem lapozunk. Ha már a mai imádságot elmulasztottad, vajjon hálával gondoltál e a jó Istenre, akinek köszönhetjük, hogy a Jézuska ma megszületett?“ A kis Jancsika elvörösödött.

„Én nem tudom, de ugy gondolom,“ dadogta, de még ha akart volna is hazudni, a menyország kapujánál ez nem lehetséges, ezt jól tudta. Beismerte azért becsületesen; „Nem gondoltam a Jézuskára.“

„Nem gondoltál a jó Jézuskára, karácsonyeste? Ó, ó,“ mondá Péter, „Akkor sem gondoltál Jézusra amikor a ragyogókarácsonyfa alatt álltál? ... Vagy talán nem is volt karácsonyfád?“

„Dehogyan is nem, még pedig milyen nagy!“ kiáltott Jancsika élénken, az asztaltól fel a plafonig. És a szép holmik a fa alatt, csak

tek, bibliai tartalmuk miatt. Németország összes kórházaiban, klinikáin, gyáraiban millió, meg millió példányban forognak közkezen. Felekezeti különbség nélkül olvassák, és ajánlják. Rendelhető: Ker. Könyvesház, Budapest, Felsőerdősor 5. Ára: 1 pengő.

— Karácsonyi ajándéknak alkalmas kiadványainkat ajánljuk olvasóink figyelmébe. Igen olcsón szerezhetünk valakinek állandó örömet. Kiadványaink:

1. *Sundar Singh*, egy indiai apostol élettörténete. Ára 1 P.
2. Wallrabenstein J. *A hosszú és boldog élet titka*. Ára 50 fill.
3. Modersohn: *Menjete be a szoros kapun*. Ára: 50 fill.
4. Modersohn: *Arany deszkák*. Ára 30 fillér.
5. Hesba Stretton: *Egyedül a nagyvilágon*. Igen alkalmas karácsonyi ajándéknak. Ára: 50 f.
6. Wallrabenstein J. *Vesszőszálakból jegenyefák*. Elbeszélések.
7. Dr. Pándy. *Virágnylás*.

A belföldi és külföldi vallásos irodalmi termékek szintén megszerezhetők könyvkereskedésünkben. Viszonteladók 25% kedvezményt kapnak.

láttad volna ezeket! Katonák, képes könyvek, egy nagy doboz építőkövek és egy prém sapka, meleg kesztyűk, meleg harisnyák, egy festék doboz és képek, no, még itt ez a szép szánkó! Mit gondolsz milyen felségesen fog ez csuszni!”

„Hogy itt fenn hogyan fog ez menni, nem tudom, nálunk nagyon meleg van. De ha oly sokat kaptál, úgy bizonyára hálásan megköszönted jó szüleidnek a sokféle ajándékot?”

„Megköszönni?” Jancsika megütöközve nézett, „én igazán nem tudom, de egy, pusztán adtam apuskának és anyuskának is!”

„Nos és más semmit?”

„Apuskának egy pár kesztyűt ajándékoztam!” jegyzi meg hirtelen Jancsika.

„A megtakarított pénzből?”

„Anyuska adta a pénzt rája!”

„Ah, az semmi!” mondá Szent Péter, egy nem tetsző kézmozdulattal. „Más pénzen valamit venni, azt bárki megteheti. Miért nem irtál apuskának legalább egy szép karácsonyi üdvözlöt?”

„Akartam én,” felelt Jancsika szégyenkezve, „de egy pár tintafolt esett rá.”

„Miért nem vigyáztál jobban, nem muszáj ám oly kis maszatosnak lenni! Hát a mama mit kapott?”

„Akartam neki egy szép kis varróasztal-

Karácsonyi történet.

Korán elhaltak szülei, kevés szeretetet látott életében szegény Károly gyerek. Nem törődött vele senki, elhagyatva, vadon nőtt fel. Rosszul bántak vele míg kicsi volt. Mikor megnőtt, megbosszulta magát. Télen ellopta az emberek szalonáját, sonkáját. Nagy hire lett ezért. Mindenki félt tőle, mert nagyon mogorva természetű volt. Pedig volt neki is jó szíve, de mert senki sem akart tudni róla, elzüllött szegény, s lopott, csalt és még a mi a legrosszabb, fenyegetődött, úgy, hogy gonoszabbnak hitték mint amilyen volt. Egy szép napon elfogták a csendőrök. Mikor megkötözve, diadalmasan hurcolták, utána szaladt minden uccagyerek, gunyolódva mindenki ütött rajta egyet, pedig e nyomorultban volt egy kis becsületérzés, fájdalom, rossz irányba terelték. Fájt neki e szégyen, bosszút esküdött ezért az egész D. városka ellen. A néhány évi fegyház mind jobban elkésztette, mikor kiszabadult, rosszabb volt mint azelőtt.

Ép karácsony este volt. Ott állt szegény Károly, a hegytetőn, egyedül. Most már ugyis mindegy, gondolta magában. Nincs ugyanis senkisem, már Isten is elfelejtkezett rólam. Pedig ha tudta volna, hogy Isten mennyire szerette őt, hogy oda adta érte is egyszülött fiát, hogy Isten az árvákat nem hagyja el. De minthogy minderről még nem tudott, bosszútól

kát csinálni. Volt egy pár szép egyenes szegcském s egy jó darab fa is hozzá; ezt elhíheted, csak nem lettem készen vele!”

„Ezt elhiszem, olyan nagy munka nem való ilyen kis gyerekeknek, ehhez nem is kellett volna hozzá fognod. Na, a szüleid megajándékozásával éppen nem tünteted ki magad, azt látom már, de talán vittél valamilyen szegénynek egy kis ajándékot, nekik karácsonyi örömet szerezve, ugye?”

„Én egyetlen szegényt nem ismerek!”

„Hallott e már valaki ilyent!” szól Szent Péter bosszusan, csörgetve a kulcsokat, „Nem ismer szegényt! Mondjad csak, ki lakik az udvartokban, ott leghátul a kis lépcsőnél, ott ahol a törött ablak újság papírral van beraasztva?”

„Ott, ott a foltozó varga lakik.”

„Az ugyebár nagyon gazdag ember?”

„Ó, nem, csak látnád, milyen szegényes ruhákban futkosnak a gyerekei! A Ferencz, az a legnagyobb, velem jár az iskolába, ő mondja; örülnek, ha van só a kenyérükhöz, vagy egy-két krumpli Kabátja Rongyos és ugy gondolom nincs is harisnyája s rossz a cipője.”

„Valóban? De ugye megkértd a mamádat, hogy neki régi harisnyádat ajándékozhad, hiszen te ugy is ujat kaptál? Talán né-

líhegve, nézte a szép csinos házakat, kárörömmel gondolta magában, hogy utolsó nap állanak ott. Láta a templom tornyát és számligatta, mily sokáig ég majd.

Örült, hogy megbosszulja most magát a sötét börtönben töltött évekért azokon, kik miatt nem szíhatott friss erdei levegőt, nem látott napsugarat oly soká.

Csak addig akart még várni, míg sötét lesz, hogy senki se lássa. Oh ismerte ő az utakat nagyon is jól, tudta melyik szin, csürhol áll. Megtapogatta a zsebében a gyufát és gondolkozott, melyiket gyújtsa meg először, másodsor, harmadszor.

Négy helyt fog égni egyszerre, egy ház nem marad épen, hadd bűnhődjenek mind, hisz mind bántották. Tudta, hogy a fecskendők soha sincsennek reádban s a város mellett csak egy kis patak folydogál. Szóval nagy tűz lesz.

Igy gondolkozott a szerencsétlen Károly a bokrok közt, míg lassan leszált az est. Aztán megindult a városka felé, hogy nemsokára . . . oh hosszú éveken át örülte pillanatnak.

Ekkor . . . hirtelen egy hatalmas hang hatolt magányába, aztán még egy . . . vajjon ötöt vagy hatot üt az óra? nem, harangoznak. Egyik harang a másik után csendül meg mind erősebben. Vajjon vele örülnek a harangok, vagy intésül szólaltak meg? talán fenyegetően . . . hogy ma karácsony estéje volt, ezt Károly nem tudta,

Most Károly megemberelte magát. Magát akarta-e megnyugtatni, vagy a harangokat akarta-e elhallgattatni, de felkiáltott: „Zugjak csak, zugjak még egy pár óráig; aztán még jobban, mert vést hirdethettek.“

De azok nem figyeltek rá. Ő meg nem bírta elviselni hangjukat, megfordult a másik lejjön futott le . . . Hiába. Mintha új harangok támadnának minden oldalon, akár hová szaladt, azt hallotta, míg végre világos lett előtte, mit jelent az örökös csengés bongás.

Imitt-amott, bent a házakban, meggyuladtak a karácsonyfák gyertyái. Most értette meg: Karácsony estéje van ma, Karácsony . . . ilyenkor kalácsot esznek az emberek és melegszenek a meleg kályha mellett. De néki bizony nincs, ki nyújtson kalácsot, kérni meg nem kér senkitől.

Most mindenütt csend lett. Ünnepeltek az emberek, ünnepelt a természet, csak az ő szívében forrt az indulat és így megindult lassan lefelé. Amikor abba az uccába ért, hol megyalázták, úgy tűnt neki, mintha még most is gyalázatot halott volna.

A mint a házak mellett így elhaladt, látta a kivilágított ablakokat, sőt némelyik helyről még éneklést is hallott. A szívében nagy harc támadt. Az esti hideg szél meg csak úgy sivitott, így fázott is. Ekkor érezte csak, hogy milyen elhagyatott, milyen boldogtalan. Egy ház mellett lekuporodott és ezt a kemény szívű

hány régebbi játékot vagy egy képes könyvet is lettél hozzá?“

„Nem,“ mondá Jancsika zavartan, „nem tettem! De nem is jutott eszembe!“

„És az a vak ember ott a sarkon, mit akart tőled, amikor anyuskád mazsola szálló ért küldött a boltba?“

„Egy koronát kért, mivel szent este van; én akartam is adni neki, de nagyon nehezen tudok a belső zsebembe nyulni, mert mindig fel kell gombolnom télikabátom. ha nadrág zsebeből kell valami s miután mielőbb otthon akartam lenni, elszaladtam mellette, azt gondoltam, majd holnap adok neki valamit!“

„Na látod és az éjjel meghaltál. Nem kell holnapra halasztani, amit ma meg tehetsz! Mondjad csak legalább a szent karácsonyest napján, jó és engedelmes voltál-e?“

„Engedj egy kissé gondolkozni“, felelé Jancsika bizonytalanul: „akartam illedelmes lenni, igazán mondom!“ és felnézett, őszinte, nagy kék szemével, Szt. Péterre, „nem tudom, de oly soká kellett várni míg az este jött. A mama mondta, hogy ne legyek olyan türelmellen, de én azt feleltem, ha a Krisztkindli oly soká várát magára, akkor nem is kell, hogy jöjjön.“

„Azt mondtad?“

„Igen és délben nem akartam a borsót megenni s apuka kiküldött a szobából. Sazután Gusztika azt mondotta, ha kapok egy szánkót, akkor ötöt is kell szánkóztatni és én ezt nem akartam, ő pedig mindig csak mondta, mondta és én mikor már ráuntam . . .“

„Na akkor.“

„Akkor, megvertem Gusztit. Linát pedig ostobának mondtam s ha bele avatkozik ő is kaphat egy párat.“

„S mindezt a szt. estén cselekedted? Nos kész vagy már?“ Jancsika gondolkozott . . .

„A Bodrinak is adtam egy kis rugást, mert mindig a lábam alatt volt, de ő nem törődött vele.“

„Nos van-e még valami?“

„Igen, egy kis kalácsot csentem ki a mama sütőjéből, nagyon megégettem a számat s a mama azt mondta ez volt a büntetésem!“

„Ha már ezért megkaptad a büntetést, akkor ezt nem számítjuk, van így is elég!“ mondá szt. Péter s gondolkodva simogatta az állát. „Mit gondolsz te tulajdonképen, mit jelentenek én felőled a jó Istennek, hogy a menyországba be engedjen? Karácsony este nem imádkoztál s egész nap nem is gondoltál a

Károlyt egy vágy fogta el valami után. Egyszerre csak ének hangok zavarták meg a fájdalmát. Ő most akarata ellenére e hangok után ment, a melyek mind erősebben hatoltak füleihez. Az uccá végén most látta mint mennek az emberek, de többnyire csak asszonyok egy nagy tágas kivilágított terembe. Itten énekeltek ilyen szépen és ezt hallotta. Akarata ellenére be ment és ottan meghuzódott egy oszlop mögé. Mint egy álom tünt néki fel minden. Egész nap egy lángtengerről álmodozott; itt látott maga előtt egy fénytengert. Egy nagy karácsonyfán számtalan ragyogó gyertya égett. Oh micsoda érzés volt ez! Egyszerre csak csend lett, imádkoztak, egy ember azután fel ment a szószékre s beszélt csodás, előtte érthetetlen, jóleső dolgokat. Mint mikor egy édes anya gyöngéd, bizalmas hangon, de idegen nyelven szól gyermekéhez.

Károly most elfelejtette, miért jött, mit akart. Nem értett semmit, nem gondolt semmit; átadta magát egy új érzésnek és letérdelt a néppel. Tehetetlenül, akarat nélkül leborulva feküdt ott, míg látta, hogy mindenki megindul az ajtó felé, akkor hamar kiosont ő is.

Fellette a csillagos ég, körötte fény aradt még minden házból. A hideg szél még egyre fujt. De mi ez a ragvogás, mi ég mindenütt? Az ő műve talán? Nem! De lessz-e más tűz itt, hol szent lángok lobognak? A gyufa itt van a zsebében . . . De hisz holnap is

van nap! Igen ám holnap, de hol van ő addig, hol tölti az éjszakát? Az emberek kitá-szították; az erdőben meg oly hideg van . . . Keserűen érezte, milyen elhagyatott és most úgy fájt a szive. Oh bár itten bent maradhatott volna. Hisz olyan szerető hangon beszélt az az ember Istenről és arról, kit leküldött erre a világra, Jézusról. De hát őt is szereti? Bizonytal. És ha most itten lenne, hogy kisorsná magam előtte. De ni, itten jön valaki és máris megszólította: — Egyes-egyedül e szent éjszakán, kedves fiam? Most megijedt, de felnézett. Egy keskeny, hervadt női arc, két jószágos, meleg tekintetű szem nézett rá. Károly összeresztett, így még nem szóltak mint most ez a néni, ki nem volt más, mint a városka végén lakó szegény hívő asszony. Bolá-né. Ez felismerte Károlyt és intett fejével.

— Fiam, lám én is elhagyott vagyok ma. Ugy látszik, mintha bánatod volna. Volt nekem is. Ossz uk meg ha akarod, bánatunkat, magányunkat: vidám karácsonyt tölthetünk együtt. Gyere velem, közel lakom.

Károly követte, tehetetlenül, mint aki álmodik. De megrezzent, mikor a küszöböt átlépte. Itt, épen itt akart először gyujtogatni. Vissalépett, de az öreg asszony barátságosan betuszkolta a meleg szobába. Ott megnézte jól és így szól:

— Nézd, itt van egy kis kamara, a fiam

jó Istenre s amellet senkinek örömet nem szerzettél, testvéreiddel civódtál, szüleidnek nem engedelmeskedtél!" A kis Jancsika szemei megtelek könnyekkel.

„Szüleimet azért nagyon szeretem, Linát és Gusztit is, ezt elhíheted s ha a jó Isten csak most még egyszer megbocsájt, úgy mátol fogva egész biztosan szófogadó leszek!"

„No majd meglátjuk! Várj itt addig míg kijövök! mondá Szt. Péter és kizárta a menny kapuját Jancsika bepillanthatott egy kicsit. O milyen fényes és sugárzó volt ott benn minden! És milyen fenséges szép zene hangzott kifelé! Jancsika térdre esett, kezeit erősen dobogó szívére tette . . . Szt. Péter már újra itt volt előtte. Reszketve nézett reá a kis kiu.

„A menybe menetelből nem lesz semmi, ezt mindjárt gondoltam!" mondá Péter.

„Hát nem szabad bemenni?" kérdi Jancsika és szemeiből vastag könnyek potyogtak.

„Nem," mondá Szent Péter, „de azért ne sirj mindjárt. A jó Isten megengedi neked, hogy még egyszer vissza mehess a földre s ott maradhass, mignem jó és engedelmes leszel és megtanulod a karácsonyt úgy ünnepelni, ahogy a jó Isten szereti. Most pedig siess tovább innen, mert nincs több időm részedre. Bent az angyalok már tisztogatják fényesítik

az egész menyországot s gyakorolják az ünnepi éneket a holnapi napra s én is ott akarok lenni. Hogy gyorsabban le érij, ülj fel a szánkóra és hogy az utat el ne tévedj, adok melléd kiserőt. Halló, jöjj csak ide!" szolt egy angyalnak, aki kíváncsian kukucskált ki a kapun; „vigyázz egy kissé, hogy ez a fiu haza jusson, széles utca 8. szám, első emelet, hallod! ? És most Isten veled, a viszontlátásig!"

Jancsika felült, az angyal meglökte a szánkót s oly gyorsan siklott, hogy Jancsika kénytelen volt mindkét kezével megkapaszkodni, hogy előre ne bukjon. „Ne oly gyorsan! Ne oly gyorsan!", kiáltott félve Bumsz! Már ott-hon is volt. Ott ült az ágyában s szemeit dörzsölte. Az ablakon besütött a reggeli nap és visszatükrözte a csillogó karácsonyfát a sok szép tárgyakkal. Előtte állott mamácskája s rámosolygott. Jancsika mindkét karjával átölelte anyját. „Oh mama, mama, úgy örülök, hogy még nálad maradhatok és köszönöm mindazt, amit a Jézuska hozott. Nem akarok többé engedetlen lenni és ezután a borsót is megfogom enni." „Ma nem lesz borsó", mondá az anya és megcsókolta fiacskáját. „Most azonban kelj fel, hadd öltöztesslek, Lina és Gusztika már fenn vannak!" Mama, én ezután Linát sohasem mondom ostobának, Gusztit meg az én szánkómon szánkázatom!" Ezt meg

szobája volt. Ő most vándorol, de talán vissza jön egyszer . . . úgy van minden, a mint ő szerette. Találsz itt fésűt, adok vizet; használd, mintha otthon volnál. Ki tudja, vajon az én fiam is hol talál most szállást. Én meg a vacsora után nézek: mert bizony éhes is lehetsz már te szegény.

Ezzel eltűnt az öreg néni. Károly egyedül maradt egy tiszta, rendes kis szobában és gépiesen engedelmeskedett. Milyen áldás a víz, szappan, fésű, kefe — gondolta magában.

Kis idő múlva kihívta az öreg asszony.

Most ugyebár ketten ünnepelünk tovább? Megéheztünk bizony az uton!

Mily fejedelmi vacsora várt itten rájuk. Sült hus, burgonya, kalács meg sütemény. Nem volt sok, mégis maradt belőle. Belákné alig evett, hogy vendégének jusson: annak meg szinte torkán akadt az étel, olyan nehezen nyelte. Nem szólt, csak féloldalról vetett féltékeny pillantásokat az asszonyra.

Vacsora után felkelt az asszony. Elővett a sarokból egy parányi karácsony fát, meggyújtotta gyertyácskáját, aztán egy régi inget és egy pár egész új harisnyát tett Károly elé:

— Magam kötöttem, fiam, mindig hasznát veheted.

Majd hozott egy tányérban almát, diót.

— Ezt mind a Jézus hozta neked.

Később elővette bibliáját és szemüvegét

is tette Jancsika. Egyszer ő és egyszer Gusztika áll a szánkóra, mindig felváltva. Ha a Bodri kutyus lába elé került, nem rugta el, hanem barátságosan szólt: „Bodri kérlek, menj az utamból!” Délután pedig ajándékaiból összeszedett almát, diót, kalácsot és játékaiból egy csomót. „Ezt a Ferike kapja, aki ott hátul lakik az udvarban s ugye mama, megengeded, hogy a régi harisnyáimból is kapjon egy párat? És azt a tallért, amit tegnap a Jézuska hozott nekem, annak a vak embernek adom ott a sarkon, hadd legyen neki is öröme! Szabad kedves anyuskám?” „Igen, szabad, drága gyermekem,” szolt az édesanya s gyöngéden magához ölelte fiacskáját. Este Jancsika ágyacskájában összetéve kezeckéit, áhítatos inába fogott: Édes jó Istenem, tégy engem jámbor gyermekeddé, hogy egykor a mennybe juthassak. Jancsika most már tudta, hogy csak a jámbor gyermekek juthatnak a mennyországba.

„Meg vagy most velem elégedve Szt. Péter?”, akarta még kérdezni a fiúcska, de elaludt újra . . .

*Haus und Herdből, fordította
Krausz Etelka, Vel. Beckerék.*

fültéve, olvasott az örvendéses eseményről, mely az első karácsony napján történt.

Most meg énekelni kezdte azt a szép éneket: „Csendes éj szentséges éj . . .”

Károlynak szemeiből könnyek peregtek. Hát imádkozni tudsz-e? Kérdezte a néni. Károly fejét rázta.

— Nem! No majd én hangosan mondom, te meg mondd utánam.

És imádkozott oly egyszerűen, annyi bensőséggel beszélt a jó Istenhez, hogy Károly körülnézett, nincs-e talán a jó Isten a szobában. Nem látta, de a' mindenütt jelenlévő hatalma megszállta őt. Lehajtotta fejét. Ugy szerette volna a jó asszony ölébe hajtani.

Holnap is van nap . . . e szavakat mondta maga nem rég; mégis mintha oly hosszú idő telt volna el azóta.

Mikor egyedül maradt, először életében gyűlölte önmagát:

— Én nyomorult, itt vagyok mint vendég e szegény asszony házában, kinek feje felett megakartam gyujtani a tetőt. Tudja ki vagyok, mégis bizik bennem. Adott enni, inni, jóssággal, szeretettel, pedig én . . . én . . . kikapta a zsebéből a gyufát és földhöz vágta. Elképzelte, hogy talán e derék öreg asszony is elégett volna és még mennyi más!

Pedig miért? Mit tettek ezek? Hisz igazuk volt, ha bántották? Nem lett-e ő még százszorta gonoszabb, mint aminővé tették? . .

De ugyan az Isten, akiről hallott, ki hatalmas, erős, mégis jó és szeret minden embert; akihez mindenki szólhat. Az öreg asszony is oly bizalommal beszélt hozzá, mint egy gyermek. Tehát ezek azok a hívők? Hát mégis nekik van igazuk? Tehát Istent át lehet élni, hogy a vallás magában nem elég? És lám milyen jó emberek ezek a hívők, pedig hogy üldözték még mindég őket. Hiszen még a pap is megharagudott rájuk. Eddig nem talált embert, kinek kiönthetné a szívét. Most itten van egy kedves néni, olyan ő hozzám, mint az anyám. Igen, ez az isteni szeretet.

A szívében dult a harc, érezte, hogy neki is Istenhez kell mennie és most itt az alkalom. De hát hogyan tegye ezt meg? Imádkozni nem tudott. Mily szépen imádkozott ez a néni. Majd ez fog segíteni neki, megmondom, mily elvetemült rossz ember vagyok, mily elhagyatott, boldogtalan ember. Oh én nagy bűnös!

Most bátorságot vett és kopogott. Az öreg asszony előbb ijedten nézett rá, mikor bejött, hát még mikor azt hallotta:

— Ma felakartam gyujtani a várost!

Szemébe nézett:

— Nem, nem ilyen egy gyujtogató! Ez a tekintet szomorúságról beszél, nem bűnről.

E csendes karácsony estén azután még sokáig együtt ültek ketten, mint anya és fiu.

Károly elmondott mindent: árvaságát, gonosz-
ságát, bosszuját.

Az asszony sirt ijedtében; nem is akarta
hinni, hogy igazat mondott. De amint azt
látta, hogy rossz, azt is látta, hogy nem akar
az maradni.

Ajkára jöttek azután az Ur Jézus szavai.
Beszélt néki a tékozló fiuról, Istennek testbe
szállt szerelméről. Szegény Károly meg lero-
gyott az asszony ölébe és hangosan zokogott,
zokogott, mint az, ki még nem sirt soha.

Mint lágy, enyhe tavaszi eső hullott lel-
kébe az Ige:

„Tehát Isten szereti a világot; egyszülött
fiát adta érte, kiből aki hisz, nem vesz el,
hanem örök életet nyer.

És ő hitt . . .

Még aznap este, már lehetett 11 óra,
nagy öröm lett a mennyben, egy bűnös meg-
térésén.

Belakné örökre fogadta Károlyt, ki most
becsületes hívő ember lett az egész falu cso-
dálkozására. Fiai tisztelettel gondoskodott ezután
a szegény öreg nénikéről, kinek szintén nem
volt senkije.

Oh boldog idő, oh áldott idő, kegyelmet
hozó karácsony!

Elveszett volt a világ, Isten adta fiát!

Örvendj keresztyén ez áldáson!

Németből: Sch. J.

A legszebb karácsony.

Tél van. Metsző hideg szél fúj. A nagy-
város utcáit vastag hóréteg borította, mely a
nagy hidegtől keményre fagyott. A sok járó-
kelő pedig oly simára taposta a járdán, hogy
veszélyessé vált a közlekedés. Ennek dacára
igen élénk volt az utca forgalma. Érthető.
Hisz dec. 24-ike volt, mikor a karácsonyestre
mindenféléket vásároltak az emberek tereken,
utcákon, üzletekben.

Már esteledett, mikor a nagy sürgés-
forgásból kivált egy hét éves, didergő fiúcska
s bekopogott a „Remény“-hez címzett gyógy-
szertárba. Egész testében remegett, ami nem
csoda, hisz csak vékony ruhácska takarta,
amugy is gyengé, betegy kinéző testét. A
jószívű gyógyszerész leültette a didergőt egy
székre, közel a kályhához s hozzálátott az
orvosság elkészítéséhez.

„Ki beteg nálatok?”

„Édes anyám?”

„Ki ápolja anyádat?”

„Én és a szomszédasszonyunk.”

Közben elkészült az orvosság. A kis
fiú is felmelegedett. A jószívű gyógyszerész
az orvosságon kívül jókora karácsonyi kalá-
csot is adott Palikának, mert így hívták a
fiút. Palika a selyempapirosba csavart orvos-
ságos üveggel s a jó kalácscsal, mint drága

kincsekkel, kisietett a metsző hideg téli szélbe.
Örült, hogy beteg édes anyjának nemcsak
orvosságot, de egy kis kalácsot is vihet.
Már régen nem is látott kalácsot, nem hogy
evett volna.

A nagy szél annyira tombolt, hogy
Palika párszor kénytelen volt megállni s
levegő után kapni. Jobbról balról szebbnél
szebb kirakatok ragyogtak, gyönyörű kará-
csanyi ajándékokkal. Palika ugy szeretett
volna megállni s a többi bámészkodókkal
gyönyörködni a szép kirakatokban, de még
fülébe csengett a szomszédasszony figyel-
meztetése, hogy nagyon siessen az orvos-
sággal, mert édes anyja nagyon beteg. Palika
pedig jobban szerette édes anyját, mint a
fényes kirakatokat, azért hát megszorozta
lépteit. Már nem volt messze hazulról. Még
át kellett mennie a nagy piactéren, onnan
egy keskeny oldal utcába, akkor otthon lett
volna. De a piacon oly élénk forgalom volt,
annyi kocsik jött-ment, hogy megakasztotta az
uton való átjárást. Már egy egész nagy
tömeg ember állt ott s várakozott míg meg-
nyílik az út, hogy akkor gyorsan átmehesse-
nek a másik oldalra. Palika is megakadt egy
pár percre s a többiekkel együtt ő is várta,
hogy átjuthasson az utca túlsó oldalára. Végre
itt volt az alkalom. A tömeg megindult.
Palika is velük. De ugyanabban a pillanatban
megint jött nagy sebességgel egy autó. A
felőttek hirtelen kitértek jobbra, balra, kiki
csak magára gondolva. Palika is ki akart hir-
telen térti, de a sikos havon elcsuszott s az
autó alá került. Velőtrázó fájdalmas kiáltására
összefutottak az emberek s egy rendőr is.
Hirtelen felszedték a kis fiút, kinek meggém-
beredett kezecskéje még görcsösen szoron-
gatta az orvosságos üveg nyakát. Szemeit
kinyitotta, halovány, remegő ajkai még csak
ennyit mondtak: „Édes anyám, azonnal
hozom az orvosságot s akkor — biztosan —
jobban le . . . Szemei ismét becsukódtak.
Kis teste megremegett s Palika meghalt.

„Ismerem a kis fiút,” mondta egy férfi
a tömegből. „Édes anyja özvegy asszony,
nagy beteg. Szegény mit fog szólni, ha
fiacskáját halva hozzák haza!”

„Ne mondja senki sem, hogy van sze-
rető Isten,” szólt valaki a tömegből. „Ime ez
a szerető Isten megengedi azt, hogy egy
szegény kis gyermeket, aki édesanyjának
orvosságot akart hazavinni, elgázoljon az
autó. Hogy fér ez össze Isten igazságosságá-
val? Többé nem hiszek semmit, csak amit
látok!” Nehányan helyeselték ezt az istentelen
beszédet, de egykettőre szétoszlott a tömeg
s ki ki sietett dolga után, még kellett egyet-
mást beszerezni karácsonyra.

A rendőr felemelte a kis halottat s annak
a férfinak a vezetése mellett, aki azt mondta,
ismeri a kis fiú édes anyját, hazavitte.

Miközben a rendőr vitte a kis halottat, a szomszédasszony ott ült Palika édesanyjának ágya mellett s várta Palika visszatérését, mert már igen elkellett volna az orvosság. A szomszédasszony nagyon aggódott a betegért. Az orvos reggel itt járt s lemondott a beteg életéről. Azt mondta, itt emberi tudás már nem segíthet s minden percben bekövetkezhetik a halál.

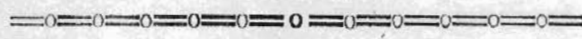
A beteg özvegy is érezte, hogy betegsége igen súlyos, hogy tán nemsokára férje után fog menni. Összekulcsolt kézzel, csendesen rebegte: »Uram válts meg betegségmentől, kinjaimtól! Végy magadhoz! Igen, de vajon mi lesz az én Palikámmal? Még oly gyenge! Lehet, hogy ő benne is már ott lappang a betegségem csirája. Uram, te tudod! A te kezébe teszem őt! Viseld gondját! Tudom, nálad jó helyen van!«

Igy imádkozott. Mindig nyugtalanabb lett s aggódott kis fiáért. Egyszer csak felkiáltott, mintha látta volna kis fiát: »Palikám, ne feledd el az imádkozást! A jó Isten majd gondodat . . . Tovább már nem mondhatott semmit. Köhögött, fuldoklott s egyszer csak elcsendesedett, feje hátra hanyatlott. Kilehelte lelkét. A szomszédasszony ott állt a halott asszony mellett s arra gondolt, aggodalom s könnyek közt: »Mi lesz a kis fiuval? Hogy éppen karácsony estéjén kellett ennek bekövetkeznie?«

Kopogtak. Az ajtón belépett a rendőr, karjában a kis halottal. »Itt hozom a maguk kis fiát. A piactéren egy autó elgázolta!« Letette kis terhét a szomszédasszony ölébe s ezzel távozott. A szomszédasszony pedig odafektette a kis halottat az imént meghalt édes anyja mellé. A szomszédasszony lelke előtt pedig valami kivilágosodott, amit eddig nem tudott. Ennél a halottas ágynál, melyen édesanya és gyermeke egymás mellett feküdt, megértette Istennek csodálatos utjait és nagy atyai szeretetét. A boldog édesanya mellett ott feküdt boldog fiacskája s a halálban egyesülve ünnepelték a legszebb karácsonyt.

Németből szabadon ;

W. J.

Jelentés a „Tábor“ üdülőből.

A szép őszi napok sokakat kicsaltak a meth. egyház gyönyörű fekvésű „Tábor“ nevű üdülőjébe Budakeszire, hogy részt vegyenek a szeptember 8–18-ig tartó női bibliakurzuson, melyet az idén is Dr. Szalósné testvérnő tartott.

Az Ige tartalma a Jézusrejtély volt, a kolossebeliekhez írott levél I. része alapján. Szalós testvérnő törekvése e bibliórakon oda-irányul, hogy Jézus Krisztus személyének, va-

lamint a megváltásnak nagy értékét a jelenlevők szeme elé tárja. Helyszüke miatt a levél eleje felett elsiklunk, hogy több időt tölthessünk a tulajdonképeni tárgynál, a Jézusrejtélynél.

Pál apostol volt az az egyéniség, akinek Isten az ő titkait a Szentlélek által nyilatkoztatta ki. 1. kor. 4. 1-ben egyenesen, mint Isten titkainak sáfárja nevezi magát. A legnagyobb titok amit kinyilatkoztatót neki, Isten akarata volt az emberiség kiválasztásában, Jézus Krisztushoz való tartozandóság által. Eph. 1.

A Jézusrejtély.

Kicsoda Jézus Krisztus? Egy isteni rejtély, melyet csakis Isten jelent ki az ő lelke által. I. kor. 2. 9–10.

Vers 15. 1. A láthatatlan Isten hasonmása. Tökéletes, Istenhez hasonló és örök kijelentője a láthatatlan Istennek. A fiu nélkül ismeretlen Atyának. Dicsőségének visszatükrözője. Lényének hasonmása. Zsid. 1. 3. Isten teljes tökéletességének hordozója. Ján. 1. 14–18. Istennek minden áldása ő általa közöltetik az emberiséggel. Az Ó-testamentomban Jehova neve alatt jelentetett ki, az Új-testamentomban mint Jézus Krisztus. Ő volt az, aki Sinai hegyén Mózeszel beszélt. II. Móz. 33., 7–11. IV. Móz. 12. 7–8. V. Móz. 34–10. Maga mondja Ján. 14. 9-ben, aki engem lát, látja az Atyát. Megtestesülése Isten tulajdonságainak, jóságának és dicsőségének. II. Móz. 33. 18–23.

2. Minden teremtmények első- és egy-szülöttje. Ez felülmúlja értelmünket. Gyenge képét találjuk ennek a természetben. Az alma-virág önmagában hordja mindkét nem magvait, amely által önmagát termékenyíti meg. Hajoljunk meg imádatlalt Istennek eme fejedelmi s alkotói ereje előtt. Mindenesetre egy egészen különleges állásban van Isten fia az Atyával szemben, ahogyan sem előtte, sem utána a teremtmények közül egy sem volt, nem is lesz. Ebben a vonatkozásban elsőszülött. Előnnel birva minden teremtmény előtt. Péld. 8–22. Belsőlegesen egy Istennel s mégis az isteni háromságban külön személyiség.

Vers. 16/13. Minden dolog alkotója és megtartója. Benne, általa s érte teremtett minden.

4. Mint mindenkinek teremtője, úgy megtartója és hordozója mindeneknek. V. 17–18. Birtokosa, ura és feje Istene egyházának a mennyben és földön.

Vers. 19–20. 5. A halottak elsőszülöttje s ezáltal teremtője és alapítója a második teremtsnek és feje a gyülekezetnek. Mialatt Isten teljessége, amely által mindent életre keltetett, benne volt az első teremtsnél, benne azaz testében is lakozott, hol Isten főtulajdonságának, a szeretetnek teljessége leginkább kifejezésre jutott, Ján. 3–16. mert emberré

létele Istennek örökkévaló tervében nyugodott, ami által a bűnben halott embereket Istennek lelke által megakartta váltani a halálból, Isten bölcsességének teljessége volt ebben a lényben elrejtve, amely kellett, hogy a mennyei teremtményeknek kijelentessék. Eph. 3. 10. Ebben az értelemben és e célból vitte véghez a megváltást és engesztelte ki Istent mivelünk a kereszten folyt vére által. V. 20.

A keresztről való ige legrövidebb összefoglalása volt mindazon erőnek és áldásnak, amely Krisztus halálából folyik a mi megváltásunkra, Jézus Krisztus vérének nagy értéke egyrészt a keresztről ered, amelyen mi érettünk folyik, másrészt a kereszti ereje és hatása e vér által lett nyilvánvaló. Krisztus számára a kereszti saját akarátának keresztrefeszítését jelentette. A lelkiület, amellyel Krisztus a keresztre ment, adta meg a keresztnak nagy értékét, ott lett nyilvánvalóvá.

A kereszti átokfát jelent, Gal. 3—10. Minden ember természettől fogva átok alatt áll. Átok alatt lenni anyit jelent, mint számíztve lenni Isten arculatától. Ezen átkot feloldozni jött Jézus. Önmaga lett átokká helyettünk. Ha a bűnt előzőleg az ő testi életében engedelmisség által nem győzte volna meg, nem adhatott volna tiszta és szent vért miérettünk megváltásul. I. Pét. 1. 18—19. Zsid. 10. 1—10. Ján. 10. 17—19. Az önkéntes halált önkéntes engedelmisségnek kellett megelőzni. Ez a vér vezet rá Jézus önfeláldozására s arra, hogy Jézus csakis az engedelmisség ez útján juthatott el a saját megdicsőüléséhez s rávilágít arra, hogy miután mi bűnbocsánatot nyertünk és újjáteremtve lettünk, mi is csak akaratunk feláldozása által juthatunk saját megdicsőülésünkhöz. Zsid. 5. 5—9. Kol. 1. 22—25.

Krisztus dicsősége abban áll, hogy hatalma van lelki gyermekek nemzésére. Ésa. 53—10. Ján. 7. 37—39. Ján. 5—26. Így jutunk ahhoz a rejtélyhez, hogy Krisztus, a dicsőség reménysége bennünk van. Kol. 1. 26 27.

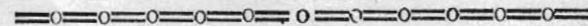
János 7—28-ban olvassuk, a Szentlélek még nem volt itt, mert Krisztus még nem volt megdicsőülve. Midőn Isten fia emberré lett, életének egy új korszaka nyílt meg előtte. Midőn visszatért a mennybe, még mindig Istennek egyszülött fia volt s mégis már nem ugyanaz. Mert most már elsőszülöttje lett a halottaknak is, felöltözve a megdicsőült emberiséggel, melyet ő maga juttatott tökéletességre s ezáltal a megszentelődésre. Phil. 2. 9—11. Epenyug volt új Istennek Pünkösdkor kiontatott Szentlelke Midőn kitöltetett mint az isteni életnek közvetítője és hordozója jött belénk, épúgy amint az Jézus Krisztusnak személyében összeforrt az emberi természettel. Ebben a tulajdonságban viseli a Szentlélek nevet s azt a hivatást, hogy az Üdvözítőnek utat törjön és elkészítsen egy testet, amelynek feje és ura Jézus Krisztus.

A mi felmagasztalt Urunknak e megdicsőült lényéből árad e Szentlélek hozzánk és tesz részesévé mindannak, amit Jézus a mi számunkra nyert. Mint a megváltás gyümölcsének, joga van az embernek a Lélek teljességére és annak bennünk való lakozására. Így és ettől az időtől kezdve lehetett Krisztus Lelke a hívő ember személyes életévé. Így kiálthat Isten fiának Lelke az Isten gyermekeiben „Abba, édes Atyánk!” Rom. 8. 15—16. Midőn Jézus bement az ő megdicsőült testével a szentek szentjébe, megtörtént az, amit Péter ap. mondott a Csel. 2. 32—33 ban. Így a Szentlélek valóban Isten Lelke és egyúttal a hívő ember új lelke. Ezék. 36. 26—27. Azért nevezetik igazságtalónak is, mert megdicsőíti bennünk Krisztust, mint Megváltót és Atyát, nemcsak mint bírót és nevezetük az igazság lelkének, mert megvalósítja bennünk a megváltást. Ján. 14. 15—20. Így értjük meg, hogy Jézus megdicsőülése a dicsőségnek egy újabb és magasabb fokát jelentette, amely Isten és az ember közötti teljes egyesülést munkálta. Ennek következtében Isten Lelkének az élete és munkája egy új vonalba tért és pedig az emberiséget Krisztus számára megnyerni, hozzávezetni, hogy az ő teljessége, öröksége és jutalma legyenek az Atyától. Eph. 1. 23., 1—18. A dicsőségnek teljessége volt. Ezért törekedjünk Jézus Krisztus Lelkének a bennünk való lakozására. Kol. 1., 24—27.

Szalós testvérnő bibliáoráin kívül az igével szolgált még a magyar nyelvű résztvevők számára Funk szuperintendes. Ez órák is igen felemelők és a praktikus élet számára igen tanulságosak voltak. Funk ur a hegyi beszéd egyes verseit tárgyalta Máté 5. alapján. Szombaton este alkalmat adott a jelenlevőknek arra, hogy az Urnak hálát adjanak a nyert áldásért. Vasárnap délelőtt volt a záróistentisztelet urvacsorával egybekötve. Kol. 4. 2—6. szerint, Funk szuperintendes rámutat az apostolnak a Kolossebeliekhez intézett szavaira. Legyenek állhatatosak az imában, el nem feledkezvén a hálaadásról. Rámutat az egymásért való könyörgés áldására s inti őket a bölcs viselkedésre és főképen a sóval fűszerezett kevés beszédűségre, mert az kellemes az Ur előtt.

Hisszük, sőt bizonyosak vagyunk a felől, hogy a résztvevők közül egy sem hagyta el Budakeszit Istennek gazdag áldása nélkül. S mi pedig imáinkba foglaljuk e lelkeket s kérjük az Urat, hogy mindazt, amit itt, hallottak meg is tartsák, sőt ki is éljék, hogy az Ur nagy neve dicsőíttessék általuk is.

S. O.

Aki elfedezi másnak vétkeit, keresi a szeretetet.

A véneknek ékességek az unokák.

Egy karácsonyfa élete és kimulása.

Szózat szól: Kiálts! és mondá: Mit kiáltsak? Minden test fű és minden szépsége, mint a mező virága! Megszáradt a fű, elhull a virág, ha az Úrnak szele fuvalt reá; bizony fű a nép (Es 40|6-7).

I.

Már az erdőben is, amikor kivágták, szép jövőt jósoltak neki: Megállapították, hogy ennél szebb fa nem lesz a piacon. Sudár, szabályos, oh ha gyárban külön-külön állították volna elő minden ágát, nem lehetett volna szebben, pontosabban kimérni, mint ahogy az Ur az Ő csodálatos hatalmával ezrek közé teremtette. . . . És az emberek jóslata tényleg bevált. A nagy piacon alig lehetett hozzá hasonlót látni. Külön előre állították, s drágább árat is szabtak neki mint a többinek, pedig voltak nála magasabbak is, de ilyen formája egyiknek sem volt. Nem is soká hagyták a büszke fácskát a többi között. Alig, hogy reggel kezdődött a piac, már nemsokára egy markos cseléd lány cipelte a nagysága után. Mert ez olyan szép volt, hogy csak az vehette meg, aki cselédet is tartott. Nem mindenféle ember szobájába való.

A cseléd óvatosan, suttymba vitte be, hogy a gyerekek ne lássák. Egyelőre a kamrába tette, azután még délután a gyerekeket a kisasszony sétálni vitte, becsempészték a szalonba. Mert itt szalon is volt. No és azután becsukták a szalon ajtaját s azontul egy lélek sem mehetett be. Neki fogtak a díszítésnek. Üveggömb, aranszál, különféle csecsebecsek egymásután kerültek a karácsonyfa testére és a fa büszkén, egyenesen állott. Ugy tűrte, hogy a sok csillogó holmit rá aggassák, mint a katonára, hogy a medáliát tűzzék a mellére. Hát még a sok habsütemény, csokoládé, szaloncukor, gyertya. Oh mily gyönyörűséges volt . . .

II.

Oh mily gyönyörűséges volt este, akkor amikor meggyújtották. A csillagszórók sziporkáztak, a gyertyák világítottak, a sok csillogó holmi visszaverte a fényt. A gyerekek alig tudták a bámulattól elkezdni!:

— Csendes és szentséges éj . . .

Mindig csak a karácsonyfát nézték. A karácsonyfa volt a legszebb, legragyogóbb. De hogy vettek volna le róla csak egy szem cukorkát is. Mari, a cseléd is gyönyörködve nézte a szépséges fát, mialatt a kapott ajándékot, egy kendőt, meg valami ruhára valót — szorongatta.

Másnap külön bementek megnézni, hogy miképen fest nappali világításban. Gyönyörű volt. Ha vendég jött — pedig sokan jöttek — csodálkozva szemlélték és azt mondták:

„csodaszép, — meg azt is mondták azt, hogy: — ennivaló.“ Mindenki el volt ragadtatva tőle. A Mari, amikor a szobát takarította, percekig elnézte, úgy, hogy a nagysága rá is szólt, hogy mit csinál olyan soká. De mikor olyan szép az a karácsonyfa. Néhány nap mulva kaphattak csak a gyerekek cukorkát a fáról, akkor is olyan helyről, ahol nem nagyon látszik a hiány. De csakhamar kifogytak a dugott helyek, akkor előbből kezdtek szedegetni. Egy reggel Mari szomorúan állapította meg, hogy a levelei hullani kezdenek. Azontul már a szép karácsonyfa állapota aggasztóan rosszabbodott. Egy reggel a Mari, amikor már igen hullott a levél, türelmetlenül kifakadt. Azt mondta, hogy: „sok baj van ezzel a vacak fával.“ Most már vacak volt neki. Végre a nagysága is meg sokallta és kimondta a halálos ítéletet, hogy a fát ki kell dobni.

III.

Most még egyszer fölcsillant a karácsonyfának is. Még egyszer ő került az érdeklődés központjába és pedig azért mert a gyerekeknek engedték meg szétszedni, illetve leszedni a díszeket. No volt öröm. A szerencsétlen fácska ágait cibálták, törték, húzták és annak tűrni kellett csak épen hogy bólogatni tudott. Szótlanul, fájdalmasan. Amikor a kivégzése véget ért, Mari kárörvendve ragadta meg és kidobta a fáskamarába.

— Majd reggel fölვágom — dörögte hozzá.

És az egykor csillogó, tündöklő fa, megtépázva várta, hogy Mari reggel végezzen vele és a tűzre dobja.

* * *

Ennyi az egész . . . Ja még valamit akarok mondani neked. Tanulj a fácska történetéből. Bármennyire ragyogjanak körül, bár mily áhitattal nézzenek rád, egyszer a fa sorsára jutsz. Oh dobd le magadról azt, ami bámulatot kelt benned az embereknél és ne kívánj rothadandó talpakon kiékesítve az embereknek tetszeni, hanem az Ur kertjében Krisztusban gyökerezni. Oh és akkor nem vetetsz a tűzre, nem dobhatnak félre, mert az Ő kertjének fája s nem a világ játékszere vagy s az Ő kertje pedig örök.

1. - j - ö.

====

Nem az mutatja fiacskám a keresztyént, hogy mily magasan van a feje, hanem milyen alázattal görnyed a keresztye alatt.

*

Édes fiacskám, arra törekedj, hogy ne csak a te társaságodban érezd jól magad, hanem a magányban is, mert ott beszélhetsz szíved szerint az Urral.

*

Vesszőszálakból jégennyefák. Irta: Wallrabenstein Jakab. Kiadta: Ker. Könyvesház Budapest, Felsőerdősor 5. Ára 1.50 P.

Aki megakarja ismerni az internacionális, és interkonfessionális Kékkereszt-egylet alkohol-ellenes munkájának a módszerét s az iszákosok mentése terén elért gyakorlati eredményeit, az vegye kezébe ezt a 100 oldalra terjedő roppant csinos kiállítású, vastag könyvet. Nem kigondolt elbeszélések ezek a megkapó kis történetek, hanem tényleg megtörtént események s ez érdekfeszítővé teszi az egész könyvet. 20 gyönyörű klisé díszíti az egyes elbeszélések elejét és végét, úgyhogy nyomda-technikailag is kielégíti a legmagasabb igényeket. Tanítóknak, tanároknak s lelkészeknek, akik gyermekek, ifjuság és felnőttek nevelésével foglalkoznak, ez a könyv nagyon jó segéd-eszköz nevelőmunkájukban. A Ker. Könyvesház nem sajnálta a költséget, hogy egy igazán csinos kiállítású, karácsonyi ajándéknak nagyon is megfelelő könyvet juttasson az olvasók kezébe. A hazai Kékkereszt-egyleteknek és egyéb hívő köröknek figyelmét külön is felhívjuk erre a munkára, melynek terjesztését a legmelegebben ajánljuk s kérjük.

„Jövel Uram Jézus.” Irta: Márk. Fordította: Somogyi Edith. Ára: 2 P.

Somogyi Edith jó munkát végzett, mikor Hauser Márk, a komoly, mély hitű írónak „Jövel Uram Jézus” című igen értékes munkáját a magyar keresztények számára lefordította. Az Ur visszajövetelének kérdése hazánkban is mindinkább foglalkoztatja a lelkeket. Annyi kérdés merül fel éppen a kutató hívő lelkekben és ebben az irányban még eléggé hiányos a mi irodalmunk.

Hauser Márknak ez a 124 oldalas könyvecskéje józanul a teljes Írás latbavetésével tárgyalja Jézus visszajövetelének kérdését és így lényegpótló munka, amit olvasóinknak figyelmébe ajánlunk. Kapható a fordítónál Tahitótfalu, vagy a Ker. Könyvesháznál Budapest, Felsőerdősor 5.

„Napországban.” Irta: Roy Krisztina. Fordította: Somogyi Edith.

Ez a 150 oldalas, csinos kiállítású könyv, egy lebilincselő elbeszélés alakjában akarja az olvasót elvezérelni a hit segítségével Jézus Krisztus országába. Aki elolvassa, nagy lelki élvezetre tesz szert s hitét feltétlenül erősíti. A munkának széles elterjedést kívánunk. Kapható a fordítónál Tahitótfalu, vagy a Ker. Könyvesháznál Budapest, Felsőerdősor 5.

Jézus önarcképei. Irta: ifj. Viktor János. II. kiadás. Ára: 2.80 P. Kapható: Ker. Család kiadóhivatala Tahitótfalu, v. Ker. Könyvesház Budapest, Felsőerdősor 5.

Dr. Viktor János theol. tanár tollából már sok jeles fordítás és eredeti munka gazdagította a magyar theol. irodalmat. Ez a munka is nyeresége a magyar prot. theol. irodalomnak. Jézus hasonlatai alapján a Mester lényét s azt ismerteti szerző, hogy mi akart Jézus lenni az emberiségnek. Aki Jézust megismerte, mint Királyt, mint Pásztorit, mint Magvetőt, mint Orvost, mint Gazdát, mint Völegényt, megismerte őt, mint saját Üdvözítőjét is. Ezt a célt akarja a hat elmélkedés szolgálni. A 197 oldalas könyv megszerzését ajánljuk.

„Assisi Szent Ferenc” halálának évfordulója alkalmából a Magyar Könyvtár megírta életrajzát, erre a munkára az ifjabb írói nemzedék egyik legkiválóbb tagját, Brisits Frigyes tanárt nyerte meg. A könyv tudományos forrásmunkák alapján rajzolja meg a szegények testvérének megható életét, a lemondást és önmegtartóztatást. Költői szépségekben gazdag könyv Brisits Frigyes életrajza, mely magas irodalmi színvonalon áll vonzó előadásával, nagy érdeklődésre tarthat számot. Olvasói bizonyára méltányolni fogják a könyvnek azt a fejezetét is, amelyben Szent Ferencnek a magyar hitéletre s a magyar irodalomra gyakorolt hatására terjeszkedik ki. Assisi Szent Ferenc évfordulójára irt kiváló mű, mely hivatva van a legnagyobb fokú népszerűsége, izléses kiállításban mint a Magyar Könyvtár ismert sorozatának kettős száma jelent meg s ára 80 f.

Prohászka-Breviárium. 112. oldal.

„Élet” kiadása. Prohászka Ottokár lelke élő valóságban maradt reánk műveiben. Brisits Frigyesnek az volt a célja, hogy egy, könnyen használható kötetben magának Prohászka Ottokárnak a megszólaltatásával élénk tárja a püspök, a tudós, a nagy hitszónok lelkét. Idézi a modern apostol probléma-kitűzését és három nagy léleképületét tárja élénk: a diadalmas világnézet, a harmónikus ember és a győzelmes élet palotáját. Egy-egy idézete mindig gondolat-sor, de a sorok egy-egy gondolatkör művészi zártágába illeszkednek. Szeme a kiválógatásban körültekintő, elmélyedése a nagy apostol gondolatának mindig világos megértéséhez segíti: a Prohászka-breviárium tehát emlék és örökség, igazi lélekfénykép arról az atyáról, mesterről, elmélkedőről, akit nemzetünk sirat. Emlék és örökség, amelyből élénk lép a lélek, a legnagyobb, legnemesebb, a legmagasabban szárnyaló magyar lélek.

Az amatőr kiállítású könyv ára 2 pengő 50 fillér. Kapható minden könyvkereskedésben és a kiadó „Élet” Irodalmi és Nyomda R. T. nál Budapest, I., Horthy Miklót-ut 15.